

Arrest

nr. 175 674 van 30 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 oktober 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot.

1.2. Op 11 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.10.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

Uitkeringsattest van het Onafhankelijk Ziekenfonds Partena voor de periode van 01/08/2015 tot 30.09.2015 + het attest van arbeidsongeschiktheid van meer dan 66% vanaf 28.02.2003.

Vorbereiding van de aangifte in de personenbelasting inkomsten 2014/aanslagjaar 2015

Dit document is geen officieel document van de belastingen (aanslagbiljet en wordt bijgevolg beschouwd als een verklaring op eer. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze documenten niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen inkomsten 2013/aanslagjaar 2014.

Echter, dit aanslagbiljet is onvoldoende recent om in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn. Uit de voorgelegde inkomsten uit invaliditeit blijkt dat het maandelijks beschikbare bedrag (1089,92 € voor de periode van 01.08.2014 tot 30.04.2015 EN 1100,40 ivoor de periode van 01.05.2015 tot 31.08.2015 EN 1111,20 € voor de maand september 2015) onder de 120 % ligt van het leefloon voor een persoon met gezinslast (ook nog 4 minderjarige kinderen ten laste). Gezien de gezinssamenstelling en het feit dat mevrouw invalide is, is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum bedrag dat hier ter beschikking hoort te zijn, alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan. Het bedrag van inkomen ligt veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen rechtsbeginsel van het recht op horen.

De verzoekende partij zet in haar synthesememorie het derde middel uiteen als volgt:

“Volgens artikel 42, § 1, eerste lid moet verwerende partij, indien de inkomsten van de referentiepersoon niet toereikend zijn, wat volgens haar het geval is, op grond van de behoeften van de referentiepersoon en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. Verwerende partij kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. M.a.w. verwerende partij moet een behoefteanalyse doen.

In de bestreden beslissing valt enkel te lezen dat de Belgische echtgenote invalide is en dat zij 4 minderjarige kinderen ten laste heeft, en dat bijgevolg een bedrag gelijk aan 120% van het leefloon echt wel het minimumbedrag is dat ter beschikking hoort te zijn, vooraleer het verblijfsrecht kan worden toegestaan. Het bedrag van het inkomen ligt veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zichzelf en voor verzoeker te waarborgen. Bijgevolg lopen zowel verzoeker als de Belgische referentiepersoon het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Verwerende partij kan niet redelijkwijze beweren dat het hier gaat om een ernstige behoefteanalyse, terwijl de zorgvuldigheidsplicht vereist dat dit wel op een ernstige wijze gebeurt.

Om te beginnen heeft verwerende partij aan verzoeker de overlegging van geen enkel document gevraagd.

Indien verwerende partij dit wel gedaan had, en het algemeen rechtsbeginsel van het recht op horen had nageleefd, zou verwerende partij het volgende hebben vernomen:

- uit het aanslagbiljet inkomsten 2014, aanslagjaar 2015 blijkt dat de FOD Financiën aan de Belgische referentiepersoon een bedrag van 1.720 € moet terugstorten, of 143 € per maand; de invaliditeitsuitkering bedroeg voor maart 2016 1.154 €. Rekening houdend met deze 2 gegevens, heeft de Belgische referentiepersoon op het ogenblik van de beslissing een maandelijks netto-inkomen van $1.154 + 143 = 1.297$ € per maand, of slechts 63 € minder dan het referentiebedrag van 120% van het leefloon;

- de Belgische referentiepersoon ontvangt elke maand een bedrag van 1.004 € aan kinderbijslag; daar waar hiermee geen rekening kan gehouden worden als inkomen, kan dit wel in het raam van een behoefteanalyse, vermits verwerende partij ook rekening houdt met het feit dat de Belgische referentiepersoon 4 minderjarige kinderen ten laste heeft (RvV 9.12.2014, nr. 134.678);

- de Belgische referentiepersoon is invalide wegens jarenlange mishandeling door haar eerste echtgenoot, de heer O., met wie ze een kind van nu 17 jaar heeft; bij vonnis van 19 maart 2013 van de correctionele rechtbank te Brussel, werd deze persoon veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding aan de burgerlijke partij, zijnde de Belgische referentiepersoon, van een saldo in hoofdsom van 375.437 €; op 15 februari 2015 ontving zij van het Ministerie van Justitie, Commissie voor financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, een bedrag van 60.260 €. Dit kan men beschouwen als een vorm van spaargeld, en dit is ook een inkomen waarmee rekening dient gehouden te worden (RvV 30.09.2015, nr. 153.724);

- de heer O. werd overigens bij vonnis van de jeugdrechtbank te Brussel van 8 oktober 2003 veroordeeld om aan de Belgische referentiepersoon, als onderhoudsgeld voor hun kind, een bedrag van 200 € per maand te betalen; geïndexeerd bedraagt dit heden 256 €;

- de Belgische referentiepersoon scheidde uit de echt door onderlinge toestemming van haar tweede echtgenoot, de heer C., met wie ze 3 minderjarige kinderen heeft van 9, 6 en 3 jaar; op dit ogenblik is er een geding hangend voor de familierechtbank te Brussel om van de tweede echtgenoot een onderhoudsgeld te eisen; de zaak is in beraad en er volgt bijgevolg snel een vonnis;

- de Belgische referentiepersoon betaalt voor haar woning een hypothécaire lening af van 800 € per maand, wat erg weinig is voor een gezin met 4 kinderen.

Uit dit alles kan afgeleid worden dat, indien verwerende partij een ernstige behoefteanalyse had verricht, en het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht had nageleefd, zij tot de vaststelling had moeten komen dat de financiële toestand van de Belgische referentiepersoon haar zeer zeker in staat stelt een waardig leven te leiden, evenals haar gezinsleden met inbegrip van verzoeker, zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand.

Repliek op de nota van verwerende partij

Deze stelt dat er wel degelijk een behoefteanalyse werd uitgevoerd, vermits rekening werd gehouden met het feit dat de referentiepersoon 4 kinderen ten laste heeft. Overigens is het vragen van bijkomende bescheiden en inlichtingen een mogelijkheid, en geen verplichting.

Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing een behoefteanalyse door te stellen dat een bedrag gelijk aan 120% van het leefloon een absoluut minimum is vermits de referentiepersoon 4 minderjarige kinderen ten laste heeft. Verwerende partij beperkt zich aldus tot één enkel abstract en algemeen gegeven (4 minderjarige kinderen ten laste) om de behoeften van het gezin te beoordelen. De omstandigheid dat de referentiepersoon invalide is, is geen element ter beoordeling van de behoeften van het gezin vermits haar inkomen bijna voldoende is om te kunnen spreken van toereikende bestaansmiddelen.

Het is weliswaar juist dat verwerende partij bij het maken van een behoefteanalyse niet verplicht is om verzoeker om bijkomende inlichtingen en stukken te vragen. Maar verwerende partij moet wel de behoefteanalyse doen op een degelijke en volledige manier (RvV 26 november 2011, nr. 157.132; 4 december 2015, nr. 157.711; 7 januari 2016, nr. 159.561; 25 januari 2016, nr. 160.696). Dit moet op een zorgvuldige wijze gebeuren, bij gebreke waarvan de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden, wat in het middel wordt aangevoerd. Bij de behoefteanalyse moet op grond van de eigen behoeften van de referentiepersoon en van zijn familieleden bepaald worden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid; er moet een concreet onderzoek gebeuren gesteund op de werkelijke, correcte en volledige feitegegevens, waaruit blijkt op welke wijze verwerende partij tot haar besluit is gekomen (RvV 12 januari 2016, nr. 159.730; 5 februari 2016, nr. 161.476; 10 maart 2016, nr. 163.860).

Dat is geenszins het geval, nu er geen werkelijke, individuele behoefteanalyse is gebeurd. Dit drong zich des te meer op nu blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon ruim hoger ligt dan het bedrag van het leefloon, terwijl dit bedrag in regel voldoende zou moeten zijn, vermits het leefloon betaald aan een echtpaar dit in staat moet stellen om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid (artikel 1 OCMW-Wet 8 juli 1976).

Indien verwerende partij op grond van de gegevens waarover zij beschikt, niet in staat is om een concrete, correcte, deugdelijke en volledige behoefteanalyse te maken, moet zij zich verder inlichten.

Verwerende partij kan voor het maken van de behoefteanalyse alle bescheiden en inlichtingen laten overleggen "door de vreemdeling of door elke Belgische overheid". Verwerende partij kon zelfs zonder verzoeker te contacteren, maar wel de FOD Financiën, beschikken over het aanslagbiljet inkomsten 2014, waaruit blijkt, zoals in het middel aangegeven, dat de referentiepersoon beschikt over een netto-inkomen dat slechts 63 € minder is dan het referentiebedrag.

Bovendien moet verwerende partij, door vast te stellen dat de referentiepersoon 4 minderjarige kinderen ten laste heeft, beseffen dat deze ook een hoog bedrag aan kinderbijslag ontvangt. Immers, naar Belgisch recht ontvangt de moeder altijd kinderbijslag, dit is een wettelijke verplichting, die verwerende partij hoort te kennen. Gelet op de concrete omstandigheden van de zaak is het evident dat verwerende partij verzoeker diende te vragen naar de kinderbijslag die de referentiepersoon ontvangt. Ook al kon verwerende partij het precieze bedrag daarvan niet kennen, het moet voor verwerende partij duidelijk geweest zijn dat, wanneer rekening gehouden zou worden met de kinderbijslag, de inkomsten ver boven het referentiebedrag zouden liggen, vermits het bedrag van de gekende inkomsten daar niet ver onder ligt.

Indien verwerende partij verzoeker dan zou gecontacteerd hebben, zouden alle inkomsten en bestaansmiddelen waarvan in het beroep sprake, gekend geweest zijn.

Het is juist dat verwerende partij slechts rekening mag houden met de gegevens en de stukken haar bekend bij het nemen van de beslissing. En de Raad kan als annulatierechter niet inhoudelijk de nu voorgelegde stukken beoordelen omdat hij niet in de plaats van verwerende partij de behoefteanalyse kan doen; maar verzoeker had die aan verwerende partij kunnen voorleggen indien deze zich niet tot een abstracte en onzorgvuldige behoefteanalyse had beperkt (RvV 10 maart 2016, nr. 163.860). Het kan verzoeker niet kwalijk genomen worden dat hij in het raam van het middel gegrond op de schending van artikel 42, § 1, tweede lid en het zorgvuldigheidbeginsel, deze inlichtingen en stukken aan de Raad meedeelt, precies om aan te tonen dat de behoefteanalyse niet zorgvuldig is doorgevoerd.

Er wordt vastgesteld dat verwerende partij niet antwoordt m.b.t. de ingeroepen schending van het algemeen rechtsbeginsel van het recht op horen."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3. De verzoekende partij diende op 14 oktober 2015 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in haar hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner van een Belgische onderdaan. De verzoekende partij beriep zich aldus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 40bis, §§2, eerste lid, 2° en 4° *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

In casu vergt het onderzoek aangaande de zorgvuldigheidsplicht dus tevens een onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en moeten tevens de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in ogenschouw worden genomen.

Artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet voorziet in de thans voorliggende situatie onder meer volgende voorwaarde:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

3.4. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat volgens artikel 42, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet de verwerende partij, indien de inkomsten van de referentiepersoon niet toereikend zijn, op grond van de behoeften van de referentiepersoon en diens familieleden, moet bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid, dat de verwerende partij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. Zij wijst erop dat in de bestreden beslissing enkel te lezen valt dat de Belgische echtgenote invalide is en dat zij vier minderjarige kinderen ten laste heeft en dat bijgevolg een bedrag gelijk aan 120% van het leefloon echt wel het minimumbedrag is dat ter beschikking hoort te zijn, dat het bedrag van het inkomen veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zichzelf en de verzoekende partij te waarborgen, zodat de verzoekende partij en de referentiepersoon het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. De verzoekende partij betoogt dat het hier niet gaat om een ernstige behoefteanalyse, terwijl de zorgvuldigheidsplicht wel vereist dat dit op een ernstige wijze gebeurt. Zij wijst erop dat de verwerende partij geen overlegging van documenten heeft gevraagd, dat zij onder meer had kunnen meedelen dat uit het aanslagbiljet van het aanslagjaar 2015 blijkt dat zij een teruggave van de belastingen krijgt van 1720EUR, dat zij 1004EUR aan kinderbijslag ontvangt elke maand, dat zij op 15 februari 2015 een bedrag van 60.260EUR ontving van het Ministerie van Justitie, Commissie voor financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gruweldaden en aan de occasionele redders alsook dat zij onderhoudsgeld ontvangt voor één van haar kinderen ten bedrage van 256EUR per maand. Zij meent dan ook dat indien de verwerende partij een ernstige behoefteanalyse had verricht zij tot de

vaststelling had moeten komen dat de financiële toestand van de Belgische referentiepersoon haar zeker in staat stelt een waardig leven te leiden, evenals haar gezinsleden met inbegrip van de verzoekende partij, zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand.

In de synthesememorie verduidelijkt de verzoekende partij dat de verwerende partij zich beperkt tot één enkel abstract en algemeen gegeven, namelijk vier kinderen ten laste, om de behoeften van het gezin te beoordelen en dat de omstandigheid dat de referentiepersoon invalide is, geen element is ter beoordeling van de behoeften van het gezin vermits haar inkomen bijna voldoende is om te kunnen spreken van toereikende bestaansmiddelen. De verzoekende partij gaat akkoord met de stelling dat de verwerende partij geen verplichting heeft om bijkomende inlichtingen en stukken te vragen, maar benadrukt dat de verwerende partij wel een behoefteanalyse moet doen op een degelijke en volledige manier, dat dit op een zorgvuldige wijze moet gebeuren. De verzoekende partij wijst erop dat bij de behoefteanalyse op grond van de eigen behoeften van de referentiepersoon en diens familieleden bepaald moet worden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid, dat een concreet onderzoek moet gebeuren, gesteund op werkelijke, correcte en volledige feitingegevens, waaruit blijkt op welke wijze de verwerende partij tot haar besluit is gekomen, dat dit geenszins het geval is nu er geen werkelijke, individuele behoefteanalyse is gebeurd. De verzoekende partij betoogt dat een concreet onderzoek zich des te meer opdrong nu blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon hoger ligt dan het bedrag van het leefloon, terwijl dit bedrag in regel voldoende zou moeten zijn, vermits het leefloon betaald aan een echtpaar dit in staat moet stellen om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid. Zij is verder van mening dat indien de verwerende partij op grond van de gegevens waarover zij beschikt, niet in staat is om een concrete, correcte, deugdelijke en volledige behoefteanalyse te maken, zij zich verder moet inlichten. De verzoekende partij wijst er verder onder meer nog op dat de verwerende partij, door vast te stellen dat de referentiepersoon vier minderjarige kinderen ten laste heeft, moet beseffen dat deze ook een hoog bedrag aan kinderbijslag ontvangt, dat immers naar Belgisch recht de moeder altijd de kinderbijslag ontvangt, dat dit een wettelijke verplichting is die de verwerende partij hoort te kennen. De verzoekende partij wijst er voorts nog op dat zij de stukken voegt aan haar verzoekschrift om aan te tonen dat de behoefteanalyse niet zorgvuldig werd doorgevoerd.

3.5. De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat de verwerende partij in haar beslissing op zich niet betwist dat de inkomsten van de Belgische referentiepersoon zijn te beschouwen als stabiel en regelmatig. Wel betwist zij dat deze toereikend zouden zijn.

De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet tot doel heeft de verwerende partij er toe te brengen *“om de toereikendheid van de bestaansmiddelen van een concreet gezin na te gaan, als zou blijken dat het gezinsinkomen lager ligt dan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. Daarbij ligt het in de bedoeling na te gaan welk bedrag dat gezin nodig heeft om aan zijn individuele behoeften te voldoen, zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 443/018, 167-168). De wetgever heeft namelijk willen voorkomen dat de verwerende partij, bij het beoordelen van de vraag of de persoon die wordt vervoegd over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, enkel een referentiebedrag in aanmerking zou nemen en zou voorbijgaan aan de mogelijkheid dat er gevallen zijn waarbij personen zonder over dit referentiebedrag te beschikken toch de nodige garanties bieden dat zij niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden.

3.6. De verwerende partij stelt, wat de behoefteanalyse betreft, als volgt:

“Gezien de gezinssamenstelling en het feit dat mevrouw invalide is, is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum bedrag dat hier ter beschikking hoort te zijn, alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan. Het bedrag van inkomen ligt veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.”

De verwerende partij stelt aldus dat in de situatie van de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote een inkomen van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast is vereist om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, gelet op de gezinssamenstelling, waarbij in de bestreden beslissing kan gelezen worden dat de Belgische echtgenote van de verzoekende partij vier kinderen ten laste heeft en gelet op het feit dat haar Belgische echtgenote invalide is. De verwerende partij meent dat het bedrag van inkomen van de

Belgische echtgenote, zijnde 1111,20 EUR in september 2015, veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor de verzoekende partij de garanderen.

3.7. Hetgeen zodoende in de bestreden beslissing naar voor wordt geschoven als een “behoefteanalyse”, kan echter niet worden beschouwd als een zorgvuldig uitgevoerde behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat ter zake geen enkele concrete beoordeling voorligt waarbij, *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden”* wordt bepaald *“welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”*, zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde beperkt zich tot geheel abstracte noties en vage termen, met name *“de gezinssamenstelling”* en de *“het feit dat mevrouw invalide is”*, zonder dat uit de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier op enige wijze kan blijken welke kosten de gemachtigde hier precies voor ogen heeft en hoeveel deze kosten voor de betrokkenen dan wel zouden bedragen.

De gemachtigde verwijst naar de gezinssamenstelling met vier kinderen ten laste en het feit dat de Belgische echtgenote invalide is, om te komen tot de vaststelling dat in de situatie van de verzoekende partij en haar echtgenote wel degelijk een inkomen is vereist van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie – oftewel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, 1.360,62 EUR – , doch een concreet onderzoek in dit verband blijkt niet en er blijkt niet op welke wijze het bestuur tot deze vaststelling is gekomen. Een meer zorgvuldig en concreet onderzoek drong zich evenwel des te meer op, nu een maandelijks inkomen van de Belgische echtgenote blijkt van 1100,40 EUR voor de maanden mei, juni, juli en augustus 2015 en 1111,20 EUR voor de maand september 2015 – een bedrag dat ongeveer overeenkomt met het leefloon voor personen met gezinslast dat in september 2015 van toepassing was – en de verwerende partij niet onwetend kon zijn over het feit dat de echtgenote van de verzoekende partij kinderbijslag ontvangt voor de kinderen daar zij de moeder is en deze kinderen ten laste heeft en het dan ook op basis van de motieven van de bestreden beslissing moeilijk is te begrijpen dat enkel gelet op de gezinssamenstelling reeds zou kunnen worden vastgesteld dat de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote niet met een lager bedrag dan het bedoelde referentiebedrag in hun behoeften kunnen voorzien zonder dat zij ten laste zullen vallen van de openbare overheden. Betreffende de verwijzing naar de invaliditeit van de echtgenote van de verzoekende partij, kan de Raad enkel vaststellen dat niet toegelicht wordt op welke wijze dit ertoe zou leiden dat de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote niet met een lager bedrag dan het bedoelde referentiebedrag in hun behoeften kunnen voorzien zonder dat zij ten laste zullen vallen van de openbare overheden. De verzoekende partij wijst er in haar synthesememorie terecht op dat haar echtgenote een bedrag geniet voor haar invaliditeit dat bijna overeenkomt met het leefloon. Er wordt door de verwerende partij niet toegelicht welke kosten verbonden aan haar invaliditeit de echtgenote van de verzoekende partij zou moeten dragen. Er blijkt ook geenszins dat de verwerende partij de overige kosten van het gezin is nagegaan, nog minder worden de verschillende concrete kosten afgewogen tegenover het maandelijks inkomen van de Belgische referentiepersoon om te beoordelen of er al dan niet, in de concrete omstandigheden van het geval van de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote, daadwerkelijk een risico is dat zij ten laste zullen vallen van de Belgische sociale bijstand. De stelling van de verzoekende partij dat het hier niet gaat om een ernstige behoefteanalyse terwijl de zorgvuldigheidsplicht dit wel vereist, dient te worden bijgetreden.

3.8. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 26 september 2013 (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) duidelijk heeft gesteld dat *“de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (in dezelfde zin: RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

3.9. Nu de verzoekende partij inkomsten van haar echtgenote, de referentiepersoon, heeft voorgelegd die echter niet het grensbedrag bereiken van 120% van het leefloon, kwam het de verwerende partij toe om de werkelijke behoeften van de verzoekende partij en haar echtgenote te bepalen. Zoals reeds aangegeven verduidelijkt de verwerende partij niet op welke wijze de invaliditeit van de echtgenote van de verzoekende partij op zich ertoe leidt dat de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote niet kunnen rondkomen met een bedrag dat lager ligt dan het referentiebedrag. De verwerende partij kon uiteraard rekening houden met de gezinssamenstelling, doch er blijkt niet dat deze *in casu* determinerend kan zijn - nu uit de bestreden beslissing blijkt dat dit motief betrekking heeft op het feit dat de Belgische echtgenote vier minderjarige kinderen ten laste heeft en reeds werd vastgesteld dat de verwerende partij niet onwetend kon zijn dat de Belgische echtgenote kinderbijslag ontvangt - en het bestuur ervan vrijstelde de kosten of behoeften van het gezin in rekening te brengen om te beoordelen of de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote niet kunnen rondkomen met een bedrag dat lager ligt dan het referentiebedrag.

3.10. Bovendien had de verwerende partij in dit verband ook de mogelijkheid om inlichtingen te vragen.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijft immers uitdrukkelijk voor dat de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie *c.q.* Belg die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, en dat de minister of zijn gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Nu de verzoekende partij inkomsten van haar Belgische echtgenote, de referentiepersoon, heeft voorgelegd die echter niet het grensbedrag bereiken van 120% van het leefloontarief, kwam het de verwerende partij toe om de werkelijke behoeften van de verzoekende partij en haar partner te bepalen en hiertoe eventueel bij de verzoekende partij de nodige inlichtingen in te winnen. Bij het maken van de behoefteanalyse had de gemachtigde rekening kunnen houden met de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens, namelijk dat zij 1004 EUR aan kinderbijslag ontvangt elke maand, dat zij in 2015 financiële hulp aan slachtoffers ten bedrage van 60.260 EUR ontving, dat zij onderhoudsgeld ontvangt van haar eerste echtgenoot voor hun gemeenschappelijk kind en dat zij een hypothecaire lening afbetaald van 800 EUR per maand. De elementen die de verzoekende partij thans heeft gevoegd aan haar verzoekschrift, die door de Raad als annulatierechter echter niet inhoudelijk kunnen worden beoordeeld nu hij niet geplaatst is om in de plaats van de bevoegde overheid een concrete behoefteanalyse te maken, had de verzoekende partij aan de gemachtigde kunnen voorleggen indien deze zich niet tot een abstracte en onzorgvuldige behoefteanalyse had beperkt.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen te vragen.

3.11. De gemachtigde heeft zich beperkt tot een loutere stijlformulering zonder dat enig daadwerkelijk, concreet onderzoek in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet voorligt. De verwerende partij kan, gelet op voorgaande vaststellingen, niet dienstig voorhouden dat zij, in het licht van de uitgevoerde behoefteanalyse, op grond van een feitelijke beoordeling van de concrete situatie van de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon geoordeeld heeft dat het bedrag van 120% van het leefloon in hun geval echt wel het minimum is dat ter beschikking hoort te zijn.

In zoverre de verwerende partij ter ondersteuning van haar betoog verwijst naar en citeert uit arresten van de Raad, moet er op gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

3.12. De Raad besluit, gelet op hetgeen voorafgaat, dat de verwerende partij in gebreke is gebleven om haar beslissing voldoende zorgvuldig voor te bereiden. Het komt de Raad ook kennelijk onredelijk voor waar de verwerende partij door enkel te verwijzen naar de gezinssamenstelling en het feit dat de echtgenote van de verzoekende partij invalide is, en dit zonder de kosten of behoeften van het gezin in rekening te brengen, besluit dat de Belgische partner minstens dient te beschikken over het referentiebedrag.

Een schending van de het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt dan ook aangenomen.

Het derde middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3.13. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Een verder onderzoek van de middelen dringt zich niet meer op daar dit niet kan leiden tot een ruimere vernietiging.

3.14. De nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat ook het mede betekende bevel om het grondgebied te verlaten zijn juridische en feitelijke grondslag verliest.

Uit de bestreden akte blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat in de bijlage 20 is opgenomen, is getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Als feitelijke grondslag voor dit bevel wordt aangegeven dat het legaal verblijf van de verzoekende partij is verstreken.

Doordat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden middels de vernietiging ervan retroactief uit het rechtsverkeer wordt gehaald, valt de verzoekende partij terug in de situatie van een ingediende aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter). In die situatie kan dan ook niet meer worden vastgesteld dat het regelmatig verblijf van de verzoekende partij is verstreken. Bijgevolg dient ook de tweede bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - uit het rechtsverkeer te worden genomen door het samen met de eerste bestreden beslissing te vernietigen.

3.15. De bestreden akte dient bijgevolg in haar geheel te worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER